

Nagycsütörtök – 2014. április 17.

A pelikán óvatosan takargatta szárnyaival három cseperedő fiókáját az egyre viharosabb szél és a hideg eső elől. A fiókák éhesen sipákolnak, tátogatták a csőrüket, Eddig minden gond nélkül el tudta őket látni az anyjuk a tengerből kifogott friss halakkal, de most a hatalmas erejű szél éppen a part felé fúj, így nem tudott kirepülni a tengerre. Teltek az órák, elmúlt az egész nap, és a szél, a sűrű záporosó csak nem akart csillapodni. A fiókák panaszos hangja egyre gyengült. A pelikánmama ekkor erős csőrével feltépte mellkasán a tollakat, belevájta az élő húsba, és saját húsával, vérével kezdte táplálni kicsinyeit. A vihar szokatlanul kitartónak bizonyult. Ahogy teltek a napok, a madárnak újra és újra fel kellett szaggatnia a sebet a mellén, míg végül az olyan mély lett, hogy már behegedni sem tudott. A fiókák azonban nem éheztek, s a hosszú viharos időszak alatt is csak tovább erősödtek, mert anyjuk a saját testéből táplálta őket. Lassan elkezdtek próbálgatni saját szárnyaikat. Persze unták már az egyhangú eledelt, s ezt szóvá is tették anyjuknak, aki nem felelt erre semmit. Amikor napok múltán elült az erős szél és az eső is abbamaradt, az anyamadárban már alig pislogott az élet. A fiókák azonban szárnyra kaptak, s kissé még bizonytalanul repültek ugyan, de a tenger felé vették az irányt. Útközben egyikük így kiáltott a testvérkéi felé: „Na végre! Már nem lettem volna képes ugyanazt enni tovább akár csak egy napig is!” Egy, a közelben tartózkodó másik vízimadár így szólt a haldokló pelikánhoz: „Micsoda hálátlanság! Hogy bírod ezt elviselni?” A pelikán azonban így válaszolt: „Szerinted, ha képes voltam az utolsó csepp véremet is nekik adni, akkor ez a gyerekes megjegyzés még hol és hogyan tudna megsebezni engem?”

Valami hasonló jelenet zajlott le Nagycsütörtök estéjén, éjszakáján is. Mennyi keserves fájdalmat, megalázást kellett elszenvednie Jézusnak ezen az éjszakán! Mennyi hálátlanságot, érzéketlenséget! A lábmosás megalázkodása .... Júdás árulása ..... Péter és a többiek nagyhangú fogadkozása: „Még ha meg is kellene halnom veled, én akkor sem tagadnálak meg!” Azután mégis a tagadás .... Az apostolok érzéketlensége, ahogyan magára hagyták halálfélelmében .... azután a gyáva elszaladás .... a katonák durvasága .... a főtanács tagjainak ármánykodása .... Vajon hogyan volt képes mindezt elviselni Jézus? Csakis úgy, hogy „tudta, hogy már minden beteljesedett.” Vagyis hogy ez a sok kisebb-nagyobb fájdalom, megsebzés részét képezi a nagy teljességnek, a teljes és visszavonhatatlan önfeláldozásnak, amit Ő maga már korábban szabadon elhatározott és felvállalt. Jézus, az örök Fiú már megtestesülése előtt eldöntötte, hogy az Atya akaratával azonosulva teljes egészében odaadja önmagát az emberiség megváltására. Ha pedig a Mester már elhatározta, hogy úgy is teljesen átadja magát a szenvedésnek és a halálnak éppen azokért, akik tépdésik és szaggatják, akkor ezeket a bántásokat nyilván nem hallatlan és meglepő újdonságoknak fogta fel, hanem önfeláldozása beteljesedésének. Ezek mind részét képezik a nagy egésznek, a tökéletes áldozatnak. Ahogyan nagyon szépen mondja Rónay György a „Szerápión legendák” c. versében: „Mit lehet attól elvenni, aki mindent odaad? Mitől lehet megfosztani a semmiért sem törtetőt, a semmihez sem ragaszkodót?”

Mi is akkor tudjuk türelmesebben elviselni és nem „hallatlan méltánytalanságként” fogadni a bennünket érő kisebb-nagyobb megpróbáltatásokat, kihasználásokat, megbántásokat, ha bele tudjuk állítani szeretetből való önátadásunk nagy egészébe. Ha mi is a szeretetünk jeleként tanúsítunk alázatot az emberi gyengeséggel szemben. Vagy talán nem szánalmas az valahol, hogy egymásnak az oltár előtt örök hűséget, jóban-rosszban való kitartást fogadott férjek, feleségek a legapróbb dolgokon egymás torkának esnek? Hogy nem képesek egy-egy kisebb segítségre egymás iránt, hivatkozva a fáradságukra? Hogy nem képesek megbocsátani egy keserű megjegyzést? Vagy amikor szülők, akik elvben-gyakorlatban életet adtak, egy egész életet a gyermeküknek, nem tudnak neki napi néhány perc figyelmet szentelni a napjukból? Nem tudnak elnézni neki gyerekes vagy kamaszos megnyilvánulásokat? Vagy amikor

valamilyen élethivatást, például orvosi, pedagógusi, papi szolgálatot felvállaló emberek felháborodottan hóbörögnek azon, hogy sok hálátlansággal, neveletlenséggel és kihasználással találkozunk?

Persze mi mindannyian emberek vagyunk, akikben nem olyan tökéletes a szeretet, mint Jézusban. Azt sem szabad elfelejteni, hogy Jézus számára sem volt „fájdalommentes” az önfeláldozás, sőt! Sok kínt élt át testileg és lelkileg egyaránt, amit éppen a Nagycsütörtök és a Nagypéntek eseményeiben láthatunk. Azonban Ő mégsem tett vagy mondott semmi olyat, ami nem volt összeegyeztethető azzal a szeretettel, amiből teljes önátadása forrászott. Minél többször tekintünk az apostolai lábát mosó, vádlói előtt némán álló, Júdához vagy Péterhez is fájdalmas szeretettel szóló Krisztusra, minét többször egyesülünk Vele az imádságban, annál többször leszünk képesek mi is szelíden és türelmesen fogadni a mindennapi terheket, kisebb-nagyobb sebeket azoktól és azokért, akikért élni akarunk, akiket szeretni akarunk.